

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruivi.” (Romani 12, 12)

Anul VII • Nr. 3 (161) • 15 martie 2026

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Cum putem să ne mântuim

Sfântul Cuvios Cleopa de la Sihăstria

„Dacă zici că mântuirea este în dar, de ce se cer de la om și faptele cele bune ale lui? Nu te înșela. Harul este din partea lui Dumnezeu. Iar din partea omului se cere credința cea dreaptă, unită cu faptele lui cele bune, pentru a se putea mântui. Deci credința cea lucrătoare, aceea care se lucrează prin dragoste (Galateni 5, 6). Să nu crezi dumneata că Dumnezeu mântuiește pe om fără de om. Adică fără a cere și osteneala lui. Trebuie și o contribuție proprie a omului la mântuirea lui, pentru a se arăta voia lui liberă și credința lui, dragostea lui și nădejdea lui față de Dumnezeu.”

Sfânta Scriptură - izvor de înțelepciune

Postul în Sfânta Scriptură

Vladimir Cârlan | Sursa: colegiulfantulnicolae.ro

Pentru a face o incursiune în această temă, trebuie să aducem în lumină modul cum era privit postul în Vechiul Testament. În perioada vetero-testamentară printre altele, ceea ce caracteriza prin excelență postul era abținerea.

Observând practica mozaică, putem spune că „a posti” stătea în strânsă legătură cu interdicțiile pe care le găsim în cărțile profetului Moise (cu precădere în Levitic și Deuteronom), prin care israelitul era oprit de la consumarea cărnii anumitor animale, pe motivul că ele sunt necurate sau de la încetarea relațiilor intime între soți în anumite perioade legate de sărbătorile iudaice. Aceste interdicții aveau un caracter legislativ, deoarece atâta timp cât evreul se afla în interiorul prescripțiilor Legii, el se afla în legătură cu Dumnezeu și comunitatea.

Sfântul Clement Alexandrinul, o mare personalitate a Bisericii din secolul al II-lea, spunea că postul a reprezentat pentru omul căzut din relația cu Dumnezeu o formă de de ispășire, de pocăință târzie.

De ce pocăință târzie? Tocmai pentru faptul că omul nu a fost creat pentru a posti în sensul pe care îl propune Vechiul Testament și anume, de privare de anumite lucruri sau situații, ci el era invitat de Dumnezeu să dea sens și să se bucure de tot ceea ce Acesta așezase în creație pentru el. Cu alte cuvinte, așa cum spune Sf. Grigorie de Nyssa, se cuvenea ca împăratul, adică omul, să se bucure de împărăția sa. Astfel că, omul era liber să se împărtășească din orice lucru din creație.

(continuare în pag. 2)

Crâmpene din lumina sărbătorii Să călătorim cu Hristos pe Cruce spre Înviere

Lect. Univ. Dr. Gheorghe Butuc | Sursa: doxologia.ro

În centrul Postului, Crucea apare ca un Pom al Vieții în mijlocul Raiului. Ea definește și caracterizează tot timpul celor patruzeci de zile așa cum centrul organizează totalitatea punctelor care formează un cerc. Calea ce duce la Paști va fi de acum înainte marcată și organizată de semnul crucii: este un timp răstignit care va duce la Crucea lui Hristos. [...]

Crucea este oaspetele nostru acum, la mijlocul Postului, ca să ne amintească de ceea ce va fi la sfârșitul lui. Până acum am avut ciclul dogmatic al duminicilor trecute, care ne-au rezumat esența vieții de creștin pe chipul căruia trebuie să se vadă lumina lui Dumnezeu. Dar cheia care scoate lumina dinlăuntru nostru și o face să strălucească pe fețele noastre este tot Crucea. Ea ne transformă după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Însă, prin duminicile care urmează depășim cumva postul nostru, postul de ființe adamice în care trebuie să ne recuperăm, să ne restaurăm și să facem invers decât au făcut protopărinții noștri. De acum înainte ne pregătim să postim nu pentru noi, căci nu postul nostru este important, ci postul care duce la El. **A posti pentru Dumnezeu înseamnă să-I faci loc Lui Dumnezeu în viața ta**, să te umpli de El și de cuvintele Lui și să mergi pe urmele Lui. Restul Postului care ne-a mai rămas aceasta vrea să spună: să-L însoțim pe El pe drumul Lui spre Getsimani și spre Golgota. Acesta este supremul exercițiu și suprema pedagogie pentru noi toți. Dacă nu știm să fim alături de Iisus Hristos în suferințele Lui, atunci cum vom fi în slava Lui? Nu avem voie să fim altfel. Pentru că, dacă spunem că suntem credincioși, aceasta înseamnă că suntem fideli Lui, adică urmăim cu fidelitate și credincioșie pe Cel pe care îl iubim. El doar aceasta așteaptă de la noi. Nu să ne punem pe Cruce în locul Lui, dar vrea să fim solidari cu El, ca prieteni ai Lui. Nu avem altă șansă decât să călătorim cu Hristos pe Cruce spre Înviere.

Sfânta Liturghie pe înțelesul nostru (25)

Ectenia pentru cei adormiți

Sursa: „Cartea deschisă a împărăției”, Mitropolitul Bartolomeu Anania

(continuare din numărul anterior)

Așadar, **ne rugăm pentru odihna sufletelor robilor lui Dumnezeu și „pentru ca să li se ierte lor toată greșala cea de voie și cea fără de voie”.**

În ediția jubiliară a Bibliei s-a propus o exceptare a cuvântului *greșală* (cu pluralul *greșeli*) de la normele ortografice oficiale ale limbii române, printr-o diferențiere grafică și semantică ce ține de tradiția și specificul limbajului bisericesc, și anume: *greșală, greșale*. În trecut fie spus, în limba română mai există cuvinte cu diferențieri semantice ale pluralului, cum sunt, de pildă, vis, vise (cele din somn) și vis, visuri (cele din imaginație), timp, timpuri (interval) și timp, timpuri (faze ale mișcării). Greșelile sunt simple erori sau abateri de la normă (cum ar fi greșelile de tipar), în timp ce greșalele se înscriu în domeniul moral, însemnând încălcarea datoriilor pe care oamenii le contractează nu numai față de Dumnezeu, ci și față de semenii lor, fie prin răul pe care-l fac, fie prin binele pe care nu-l fac. (Cu această grafie ni s-a păstrat cuvântul în rugăciunea Tatăl nostru, pe care noi o cântăm atât de des în versiunea muzicală a lui Anton Pann: „Și ne iartă nouă greșalele noastre...”)

Rugăciunea Domnească însă ne oferă și prilejul de a constata că în limbajul biblic nu se face întotdeauna o clară diferențiere semantică între greșală și păcat. Astfel, Evanghelistul Matei formulează: „Și ne iartă nouă greșalele noastre...” (Matei 6, 12), în timp ce Evanghelistul Luca preferă: „Și ne iartă nouă păcatele noastre...” (Luca 11, 4).

Cu toate acestea, în accepția curentă a acestor două cuvinte, greșala este un accident trecător, efect al nepriceperii, neîndeplinirii sau neatenției, pe când păcatul este o încălcare clară a unei norme morale, cu urmări deseori grave, a cărei repetare poate deveni viciu.

Greșala poate fi făcută fără participarea voinței, adică fără premeditare sau calcul, în mod cu totul accidental, cu posibilitatea unei reparații imediate sau grabnice. Iertarea ei se poate obține cu ușurință.

Când însă ea e săvârșită cu participarea voinței, deci cu premeditare și întemeiată pe un anume calcul în vederea unui beneficiu sau a unei plăceri personale, de obicei în dauna altcuiva, ea este foarte aproape de dimensiunea păcatului și nu poate fi răscumpărată decât prin căință și iertare.

Sfânta Scriptură - izvor de înțelepciune
Postul în Sfânta Scriptură

Vladimir Cârlan | Sursa: colegiulsfantulnicolae.ro

(continuare din pag. 1)

După cădere a fost nevoie de un pretext prin care omul să recupereze ceea ce pierduse din relația cu Dumnezeu. De aceea a fost nevoie de post, pentru că sugera ideea de înfrânare, iar înfrânarea era tocmai exercițiul pe care omul refuza să-l facă în perioada paradisiacă.

Care era de fapt **eficiența postului în mod practic?** Câștigarea bunăvoinței lui Dumnezeu, călăuzirea Lui, pentru a avea o prosperitate socială și financiară, ori pentru a exprima înfrânarea sau pocăința. Metoda cea mai frecventă de post era postul negru, adică abținerea de la mâncare întreaga zi. De asemenea se postea în timpul unor sărbători importante ca „Ziua Ispășirii”, sau pentru a comemora anumite evenimente istori-

Ca Domnul Dumnezeu să așeze sufletele lor unde dreptii se odihnesc, mila lui Dumnezeu, Împărăția cerurilor și iertarea păcatelor lor de la Hristos, Împăratul Cel fără de moarte și Dumnezeu nostru, să cerem.

Poporul: **Dă, Doamne.**

Despre odihna sfinților întru bucuria Domnului lor și odihna lui Dumnezeu întru bucuria sfinților Săi v-am vorbit cu un alt prilej. Este ceea ce solicităm acum pentru repauzații noștri, atrăgându-vă atenția totodată că termenul *repauzat* (popular: *răposat*) înseamnă „odihnit”.

Nici un om nu poate pretinde că își merită iertarea, că adică o poate obține, în sensul juridic, printr-o anume îndreptățire personală. Ea poate fi dobândită doar prin mila lui Dumnezeu, care e expresia iubirii Sale față de oameni. Chiar și în cazul sfinților, puținul minus de merit este umplut de mila dumnezeiască. În una din rugăciunile noastre de dimineață ne adresăm Domnului Iisus și prin cuvintele: „[Tu,] Carele pe cei drepti îi iubești și pe cei păcătoși îi miluiești...”.

Iată însă că în această rugăciune cerem ca Dumnezeu să le dăruiască repauzațiilor noștri „Împărăția cerurilor și iertarea păcatelor”. Se pune întrebarea: de ce mai întâi Împărăția cerurilor, un loc în care presupunem desăvârșirea, și doar după aceea iertarea păcatelor, care, după socotința noastră comună, ar trebui să preceadă și să condiționeze intrarea în Împărăție? Pentru un răspuns potrivit e nevoie să ne întoarcem la ceea ce v-am spus despre cele trei ipostaze ale Împărăției: liturgică, aurorală și plenară. Or, ținând seama că această ectenie este extrasă din slujba înmormântării, se presupune că sufletul mortului se află în fața Judecării particulare, cu care se deschide ipostaza tranzitorie, aurorală, a Împărăției, sau după ea, când pot avea loc schimbări. Așadar, e vorba de raiul pe care Adam l-a pierdut prin păcat și care se reface, pe o treaptă superioară, în acest segment al Împărăției Cerurilor. Ideea e foarte frecventă în slujba înmormântării. Iată doar câteva exemple: „Locuitor și lucrător al raiului m-ai rânduit dintru început, dar, călcând porunca Ta, m-ai izgonit. Pentru aceasta, Mântuitorule, sufletul robului Tău îl odihnește”. Altul: „Ceata sfinților a aflat izvorul vieții și ușa raiului”. Altul: „Moștenirea cea dorită dăruiește-mi, făcându-mă pe mine iarăși cetățean Raiului”. Altul: „Odihnește, Dumnezeule, pe robul Tău și-l așază în Rai, unde-s cetele sfinților, Doamne”. Exemplele pot continua, dar ați reținut, desigur, de ce noi cerem mai întâi Împărăția Cerurilor în segmentul ei tranzitiv, raiul, și după aceea iertarea păcatelor, care poate fi dobândită, tot prin rugăciune și milă, la Judecata de Apoi, prin sentința ultimă, definitivă și irevocabilă.

Rugăciunile I se adresează lui „Hristos, Împăratul cel fără de moarte și Dumnezeu nostru”, Căruia Tatăl l-a încredințat puterea de a judeca oamenii în virtutea calității Lui de Fiul Omului (Ioan 5, 27-30). (Va urma)

ce din trecutul poporului ales, iar prin toate acestea făceau o trimitere voalată către perioada nou-testamentară.

Vedem că acest subiect al postului, nu era pe deplin definit în Legea Veche, postul căpătând o nouă dimensiune, mult mai superioară după intruparea lui Hristos, și pe deplin conturată de Biserică după Sinoadele Ecumenice. Se evidențiază mai mult caracterul exterior pe care-l avea postul, și nu este de mirare când de multe ori se cădea în formalism. Totuși trebuie să admitem importanța postirii în iudaism.

Moise, înainte de primirea Decalogului a postit 40 de zile, la fel și profetul Ilie. De asemenea, **Mântuitorul a postit 40 de zile** înainte de a începe propovăduirea mesajului Său. Înainte de orice contact cu divinitatea se cerea o perioadă de efort ascetic, de inițiere, de pregătire pentru întâlnirea cu Dumnezeu. Observând modalitatea de postire pe care o propune Vechiul Testament putem concluziona, că aceasta reprezintă doar o etapă, o fază premergătoare a ceea ce înseamnă cu adevărat postul, așa cum îl regăsim în gândirea nou-testamentară. (Va urma)